

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A törölt adatok súlya**

1. Csend a Miri Csemegében

Kata Szikra

Délután három óra múlt, de a Miri Csemege csilingelő ajtaja még mindig nem nyílt ki. Ida egyre sűrűbben pillantott az órájára, csípőre tett kézzel, ingerülten lépegetve a szűk pult mögött. A bolt fülledt levegőjében a prémium kávé és a friss fűszerek illata keveredett, ám az asszony keblét elöntő, forró szorongás hamar átvette az uralmat. Miri sosem késik az iskolából értesítés nélkül, pláne nem egy ilyen feszült napon.

A lépcsőház hűvösében Kovács Tibor tűnt fel, drótkeretes szemüvegét törölgetve. Az idős villanyszerelő lassú léptekkel ereszkedett le a földszintre, láthatóan zaklatottan.

– Nem látta a kislányt, Tibor bá? – kiáltott ki Ida a kinyitott ajtón át, s hangjában a szokásos kimért határozottságot felváltotta a nyers, anyai pánik.

– Nem, Bella kedves, de szétnézek az udvaron – felelte szaggatottan az öreg, miközben gyanakvó tekintettel mérte végig a sötétedő lépcsőfordulót.

A házban a lakók figyelő tekintete azonnal a gangra szegeződött. A szuterén fojtogató homályában Miri eközben egy elhagyatott tároló mögött lapult, lélegzetvisszafojtva. A kislány csupán egy elveszett macskát követett le a lépcsőn, de odalent olyan fojtott suttogást hallott meg az orvosi rendelő hátsó ajtaja felől, amit nem lett volna szabad meghallania: szoros kötegekbe font pénzekről és eltitkolt receptek áráról esett szó.

2. A törölt adatok súlya

Péter Szikra

Dániel a biztonsági zár kattánása után még hosszú másodpercekig a nehéz faajtónak támasztotta a hátát. Mellkasa szaporán emelkedett, a sötét előszobában csupán a szobából kiszűrődő kék monitorfény rajzolt éles, hideg vonalakat a parkettára. Tenyerében a telefon kijelzője lassan elhalványult, de a névtelen fenyegetés szavai beleégtek a pupillájába: A rendszer nem felejt.

Kényszeres mozdulattal újra feloldotta a képernyőt. Az ismeretlen számról érkezett üzenet nem hagyott nyomot a hálózatban, a tegnap éjjel letörölt adatsorok emléke mégis jéghideg gombócként nehezedett a gyomrára. Pánikba esve frissítette a levelezését, átfutotta a céges felhőtárhely utolsó bejegyzéseit, de a hozzáférést már

kíméletlenül letiltották. Tegnap, amikor a hitelek és a digitális kiégés szorításában megnyomta a törlés gombot, még azt hitte, ezzel végleg elvágja a szálakat maga mögött. Nem számolt azzal, hogy a virtuális lábnyomok kísérteni fognak.

Odakint, a lépcsőházban Fekete Zoltán kimért, szabályos léptei visszhangoztak a betonon; a közös képviselő ma is megtette szokásos, rigolyás ellenőrző körét a folyosókon. Dániel az ajtó kémlelőnyílásához lépett, de csak a kihalt linóleumot látta. Tudta, hogy a falak túloldalán nemcsak Erzsi néni szigorú tekintete les rá, hanem valaki más is, aki pontosan tisztában van a tegnap esti elhamarkodott tetteivel. A készülék újra rezzent a tenyerében, s a felvillanó fényben Dániel elszürkült arca tükröződött vissza a sötét üvegről.